ПОЩА

Отговоръ на задачитѣ отъ 31 и 32 брой

1. Великденскитѣ яйца

Единъ отъ синоветѣ получилъ, 2 сини яйца (10 лв.), 4 червени (12 лв.) и 2 жълти (2 лв.) всичко 24 лв. А другитѣ двама синове получили: по 3 сини (15 лв.), по 2 червени (6 лв) и по 3 жълти (3 лв.), всичко по 24 лева.

2. Катастрофата

При заминаването на бързия влакъ пжтнишкиятъ билъ заминалъ вече преди 18 минути.

Да предположимъ, че разстоянието между Парижъ—Мантъ е 45 клм. Бързиятъ влакъ взима 45 клм за 45 минути или 60 клм. въ часъ, а пжтнишкиятъ — 45 клм. за 60 минути = 45 клм. въ часъ.

За 18 минути пжтнишкиятъ влакъ ще е изминалъ 13 клм. и половина, а при тръгването на бързия, той не е билъ подалече отъ 31.5 клм.

Понеже относителниятъ имъ вервежъ е 4 къмъ 3, срѣдата ще стане на $4 \times \frac{31.5}{7} = 18$ клм. отъ Парижъ.

Следователно, 18 минути следъ тръгването на бързия влакъ или въ 1 ч. 38 минути.

Аритметически задачи

Гаражътъ

Единъ господинъ ималъ кжща и гаражъ. Той плаща за двѣтѣ наемъ 105 лева седмично; а той пренаема гаража само при следнитѣ условия: 10 лева за първата седмица, 20 лева за втората, 30 лева за третата и т. н.

Дохожда моментъ, когато господинътъ си прибира всичкитѣ пари, които е далъ за наемъ на кжщата. Пита се, следъ колко седмици?

(Отговоръ въ брой 36).

За премия романътъ „Неуловимиятъ".

Единъ чифликчия отъ Сусексъ претендира за свѣтовенъ рекордъ на млѣчность на една отъ кравитѣ си.

Тя е дала презъ 1935 година 13,600 литри млѣко, или 37 литри на день срѣдно.

Строенето на аероплани и търсенето на леки и здрави сплави е внесло голѣми измѣнения въ индустрията. Днесъ фабрикуватъ тржби за рамки, дръжки и др. отъ една сплавъ съ алуминий, които сж много по-здрави отъ стоманенитѣ и тежатъ много по-малко.

Съобщаватъ, че за 1936 г. ще има велосипеди съ промѣна въ скоростьта и толкова леки, че ще могатъ да се вдигатъ нагоре съ една ржка.

Знаете ли, че занапредъ стъклото ще се тжче? Въ Америка сж построили обширна работилница, която би могла да се нарече „предачница за стъкло".

Следъ двегодишни опити сполучили сж да придадатъ на изпреденото стъкло такава тънкость и гъвкавость, че трѣбватъ сто кишки, за да се осучи единъ обикновенъ конецъ за шиене.

Сега могатъ да тжкатъ чаршафи, завеси, покривки и пр. отъ стъкло и тая нова тжкань има необикновени свойства на гъвкавость, трайность, прозрачность, неизгоряемость и изолиране. Приложенията ѝ сж неизброими.

Презъ тази зима цебела снѣжна покривка покривала цѣлата область на Ню-Джерсей, въ Съединенитѣ щати. Птицитѣ не си намирали храна и измирали въ хиляди.

Но приятелитѣ на птицитѣ бдѣли. Тѣ организирали една подписка и купили хиляди чували съ зърнени храни.

Авиаторитѣ предложили услугитѣ си и 5000 чували се храна били пуснати, като благотворни бомби отъ цѣлия щатъ.

Не е ли това прекрасенъ символъ — „голѣмитѣ птици" летещи на помощь на малкитѣ?

Докторъ Филипъ Дринкеръ, отъ университеат въ Харвардъ, е изнамѣрилъ единъ уредъ, резултатитѣ отъ който сж забележителни. Съ този уредъ се предизвиква най-съвършеното изкуствено дишане у удавенитѣ и съ него сж възвърнали къмъ животъ истински мъртвци, на които не помогнали никакви други срѣдства. Уредътъ се състои отъ стоманена, достатъчно широка „стаичка", за да може свободно да се помѣсти въ нея човѣкъ, два метра високъ. Стенитѣ ѝ сж подплатени съ единъ видъ еластиченъ гжбестъ дюшекъ. На единия край има единъ херметически кржгъ, въ който се поставя шията на удавения, като главата остава навънъ.

Тогава въ стаичката се вкарва съ силно налѣгане въздухъ, после се изтегля и така се продължава едно следъ друго.

Отъ това произлиза за дроботѣ на удавения цѣла редица силни и правилни вдишвания и издишвания, които почти винаги го възвръщатъ къмъ животъ.

Малко смѣхъ

Учителката. — Кое е по-голѣмо, четвъртъ или половина?

Класътъ. — . . .

Учителката. — Слушай, Иванке, какво би предпочела: четвъртъ торта или половинъ торта?

Иванка. — Четвъртъ, госпожице,

Учителката. — Та нали сто пжти ви повтарихъ, че половината е две четвърти. Не разбрахте ли?

Иванка. — Ама азъ не обичамъ торта, госпожице!

Лѣкарьтъ. — Ако страдате отъ забравяне, идете у аптекаря и му поискайте: едно стъкло йодидраргиратъ йодюръ дьо потасиомъ, една кутия анкидро-люкоклоралъ и нѣколко таблетки диоксиамидоарсенобензол. Превъзходно срѣдство.

Единъ хитроуменъ автомобилистъ спира луксозната си кола предъ вратата на малка селска бакалница.

— Дали се намиратъ бисквити за кучета въ това дюкянче?

— Има, има, господине, отговорила бакалката. Ще ги вземете ли, или тукъ ще ги ядете?

Печатница „Радикалъ"

да почине малко. Ние наистина, имахме работа съ хитъръ другарь. Той се бѣ решилъ да се изкачи на такава височина, защото отъ върха можеше да наблюдава приближаването ни. А бѣ и достатъчно досѣтливъ да се възползува отъ почивката и набързо да похапне. Разполагалъ е най-много съ десетина минути, но това време му е стигнало, за да изгълта еленчето почти изцѣло

— Вуойке! о нещастие! — извика дѣдо Пентъ. — тоя дяволъ ни е оставилъ само кожата и краката. Хаутенъ со монъ калкапъ лапметъ, тя ще ми заплати за това съ живота си.

Той размаха щеката си съ заплашително движение надъ главата и тръгна по следитѣ на мечката. Сега диритѣ водѣха чакъ до платото, като изиваха край котловината. Склонътъ бѣ твърде стръменъ и дебелиятъ снѣгъ ни пречеше много, ние се подхлъзвахме почти на всѣка крачка, така че мина много време докато стигнемъ височинитѣ на гората. За щастие, елхитѣ бѣха рѣдки: между стеблата имъ бѣха пръснати множество скали; стжпкитѣ на мечката се различаваха лесно.

Ние напредвахме мълчаливо, единъ следъ другъ.

Тъкмо щѣхме да нагазимъ въ една полянка, когато Пентъ, който вървѣше начело, се спрѣ задъ едно дърво.

— Какво виждашъ? — попита високо чичо Сете.

Азъ стояхъ до Пентъ и като него бѣхъ забелязалъ единъ човѣкъ, който идваше влѣво отъ насъ и тичаше между дърветата. Но когато човѣкътъ чу гласа на чичото, той се обърна и, продължавайки да тича, отново потъна въ полумрака на гората.

— Кой е той? — попитахъ тихичко.

— Не можахъ да го позная, господине — отвърна старият. — Какво може да търси той тукъ по това време?

— Нима ти си единственият житель въ тоя край?

— Да. Но дали пъкъ тоя човѣкъ не се преселва насамъ?

— Не вѣрвамъ. Той не би отказалъ да се поздрави съ насъ. Щомъ като ни отбѣгва, сигурно работата му не е чиста.

— Тогава трѣбва да го уловимъ.

Тия думи бѣха произнесени съ безпокойна бързина, чиято причина не разбирахъ.

Азъ попитахъ:

— Мислишъ ли, че това е нѣкой изтрѣбитель на елени?

— Не; азъ мисля друго нѣщо, братко. Трѣбва да узная кой е тоя човѣкъ. Вие обаче дръжте диритѣ на мечката.

— Ти не трѣбва да отивашъ самъ! — предупреди Неите.

— Не се грижи за това, синко! Вървете всички! Азъ нѣмамъ нужда отъ никого.

Пентъ каза това съ заповѣднически тонъ, който не търпѣше възражения. Трѣбваше да се подчинимъ. Все пакъ не го оставихме спокойни самъ посрѣдъ гората, въ такъвъ дълбокъ снѣгъ, да се разправя съ нѣкакъвъ чужденецъ, който се държеше така подозрително. Той сигурно имаше своеобразни основания да се отказва отъ придружници, които можеха да му бждатъ полезни.

И тъй, раздѣлихме се съ него и продължихме да преследваме мечката. Тоя пжть усилията ни трѣбваше да бждатъ възнаградени скоро. Диритѣ ни отведоха въ една открита полянка посрѣдъ хаосъ отъ скали. Мечката се бѣ скрила тамъ, защото, като провѣрихме наоколо, убедихме се, че стжпкитѣ спираха до тукъ.

До сега ние държехме кучетата при насъ; всѣко куче бѣ привързано за пояса на стопанина си. Пуснахме ги следъ като оградихме леговището на нашия дивечъ Тѣ се спуснаха между камънитѣ, и скоро азъ доловихъ едно сърдито ръмжене въ отговоръ на бѣсния имъ лай. Ръмженето се чу нѣколко мига на сжщото мѣсто, следъ това се отдалечи къмъ противоположната страна отъ мѣстото, дето бѣхъ застаналъ азъ.

Лапландскитѣ кучета, които не се поколебаваха да уловятъ вълка за гушата, се показватъ благоразумни къмъ мечката. Тѣ я провеждатъ безъ да се излагатъ на зжбитѣ или ноктитѣ ѝ. Тоя день и отъ нашитѣ кучета не се оказа нито едно ранено. Но скоро се чу гърмежъ, незабавно последванъ отъ втори. Тогава кучетата залаяха въ концертъ, съ което изразяваха радостьта си и за насъ нѣмаше съмнение, че мечката е убита.

— Неите, убита ли е? — извика презъ полянката Анда, който стоеше на постъ вдѣсно отъ мене.

— Миже лепе винсамъ, ние победихме! отвърна другиятъ. — Вие содаке ле тарфокъ, мечката е убита. Елате, другари!

Побързахме да отидемъ при Неите. Мечката лежеше мъртва на земята. Младиятъ лапландецъ бѣ я оставилъ да се приближи на две крачки, бѣ наврелъ въ муцуната ѝ двуцевната си пушка и бѣ натисналъ два пжти пушката.

— Тя е знаела, че еленчето е мое. — каза сериозно ловецътъ — и затова дойде да я убия азъ.

И наистина, у лапландцитѣ всѣки членъ отъ семейството притежава въ стадото свои говеда, означени съ особенъ знакъ. Още при раждането си, детето получава като подаръкъ отъ баща си единъ еленъ; при кръщаването — получава втори, при поникването на първия му зжбъ му даватъ трети. Заплатитѣ на слугитѣ, подаръцитѣ имъ се плащатъ въ елени; така че, нѣкой слуга, който се оженва за слугиня, обикновено сдобива възможность да си състави цѣло стадо отъ своитѣ животни и отъ тия на жена си и по тоя начинъ да си извоюва независимость. И затова у лапландцитѣ е непозната истинската мизерия, освенъ когато нѣкоя епидемия или сурова зима безъ снѣгъ измори стадата. Въ последния случай еленитѣ не могатъ поради леда да пасатъ лишеитѣ, съ които се хранятъ презъ студеното време, и умиратъ отъ гладъ.

— Сотоо ле снакъ, мжжка е — каза чичото. Одрете я и я насѣчете на кжсове, за да можемъ да я пренесемъ по-лесно. Рупмаха ле мижитъ,